

Баба Станка поправи кандилото, прекръсти се още еднажъ, изпжди котката вънъ и дръпна ключалката на вратата.

Тя си лѣга край децата и въ цѣлата кжца настѣпва нощната тишина.

Скритъ щурець засвирва въ огнището.

Ив. Карановски

ЕСЕНЬ

Лѣтото отмина
Съ аленъ макъ въ косата,
Съ тежъкъ снопъ на рамо,
Съ огненъ сръпъ въ ржката.

Слѣзоха въ полето
Стада руди гойни, —
Сбогомъ, жарко лѣто,
Сбогомъ, птици пойни!

Никне по ливади
Минзухарътъ бледенъ —
Той е сръдъ цвѣтята
Тжженъ цвѣтъ последенъ.

Ето есенъ иде
Въ дреха златошита,
На глава съ корона
Отъ лозина вита.

Кошница тя носи
Въ ржцетъ си бѣли
Съ ябълки червени,
Съ гроздове узрѣли...

Емануилъ п. Димитровъ